

Có chồng !!!

Kathy Trần

“Có âm dương, có vợ chồng

Dầu cho thiên địa cũng vòng phu thê!”

Cái vòng luân quần âm dương cũng y hệt như bốn cái khở của nhà Phật: Sinh, Lão, Bệnh, Tử, không ai tránh khỏi.

Mặt trời với ánh sáng rực rỡ, nóng đỏ lửa là dương.

Mặt trăng cũng tròn vành vạnh y hệt mặt trời nhưng ánh sáng dịu dàng, êm ái hơn nên là âm.

Mặt trời tượng trưng cho tính dũng mãnh, nóng nảy của các ông.

Mặt trăng tượng trưng tính dịu dàng êm ái của các bà.

Tưởng như ông chồng nóng tính có bà vợ ngọt ngào, nhưng không, giữa mặt trời và mặt trăng còn có trái đất xen vào, thế nên, lâu lâu mặt trời mặt trăng định nhìn mặt nhau cho thỏa lòng thương nhớ thì lại mắc kẹt chị Đất để những đêm tương tư nhau như thế người ta gọi là nguyệt thực hay gấu ăn trăng.

Cái vòng âm dương, cái vòng vợ chồng, cái vòng êm ái, rắc rối, phiền não, đau khổ vợ chồng mà đa số con người cứ hăng hái bước vào chẳng kể đến hệ lụy về sau.

Cô Mận, con ông Tú đụp, cô con gái nét na đã phải ngồi gí trong nhà khi nhà trai tới coi mắt, cô lẳng tai nghe mẹ và bà mai nói chuyện thách cưới mà sợ đến mướt mồ hôi:

“Mẹ ngồi mẹ thách cưới.

Cau chẵn ba nghìn.

Lợn béo năm đôi ...”

Mận sốt ruột đứng ngồi không yên, lòng như lửa đốt, thật lòng, cô chỉ những muốn chạy ra năn nỉ với mẹ để mẹ tính giùm cho cô, để mẹ đừng thách cao mà người ta chạy mất. Mẹ ơi, mẹ phải biết rằng:

“Mẹ ơi, hăm ba tuổi rồi.

Chồng con chưa có! Mẹ thời tính sao?”

Mẹ ơi, việc cưới hỏi là giờ cao, đánh sẽ bởi vì người ta đã bảo rằng, con trai, con gái dù khéo, dù khôn nếu chưa nên vợ, nên chồng thì vẫn chưa nên người cơ mà:

“Dầu ngồi cửa sổ chạm rồng.

Trăm khôn, nghìn khéo không chồng cũng hư.

Con trai chưa vợ đã hư.

Con gái không chồng buồn lắm em ơi.”

Mận chả muốn buồn, Mận cũng chả muốn hư, cô chỉ muốn ... lấy chồng.

“Áo mặc sao qua khỏi đầu!”

Cô muốn mẹ cha tìm được người vừa đôi, phải lứa cho cô sửa túi, nâng khăn.

Thời gian qua mau mà con gái như hoa có thì. Hoa nở rồi hoa tàn, Mận nào muốn làm đóa hoa tàn để miệng thế gian mỉa mai, chê trách:

“Đi đâu mà chẳng lấy chồng?

Người ta lấy hết, chồng mông mà gào

Gào rằng trời hồi đất ơi

Xin ông thí bỏ cho tôi chút chồng!”

Mặn sợ lắm cái cảnh con gái ế chồng!

Vẫn biết lấy chồng là vất vả, là khổ sở. Nào chồng, nào con, nào họ hàng, lối xóm, là trách nhiệm ngày càng nhiều và càng nặng nề lắm cơ. Nhưng mà... bọn trai làng cứ thúc đẩy, cứ so sánh những dịp hát đố nhau trong hội làng, chúng nó hát rằng:

- Tròng trành như nón không quai

Như thuyền không lái như ai không chồng!

Lần ấy, con Nhài bộp chộp, tức mình hát lại:

- Gái có chồng như gông đeo cổ!

Trai không vợ như phản gỗ long đanh!

Hát hết câu, cô nàng còn đang khoái chí toét miệng cười, chưa kịp tìm ra câu, ra vần để mắng mỏ thêm thì cái thằng phải gió Tèo đã rống lên, chiến thắng:

- Phản long đanh anh còn chữa được

Gái không chồng chạy ngược chạy xuôi...”

Để rồi cả bọn con trai cánh liền ông cùng cao giọng lên hát bè để hóm hình kết luận:

- Không chồng khốn lắm chị em ơi!”

Hôm ấy cánh liền chị các cô tức đến điên lên vì thua.

Tức nhất khi mấy thằng bên cánh “liền anh” cười toé toét lên nhận quà thắng giải hát trống quân. Dù quà chẳng nhiều nhận gì nhưng “Một miếng giữa làng bằng một sàng xó bếp!” chứ.

Con bé Nhài hôm ấy bị cả bọn xúm lại, mắng cho một trận ra gì, thật vuốt mặt không kịp vì nó mà cả bọn bị thua!

Mặn nghĩ lại cũng thương hại nó, chỉ phải cái tội hay lanh chanh, chưa nói đã cười, chưa nghĩ đã hát nhưng cũng phải sửa cho cô ả chừa cái tật lanh chanh mới được.

Nhưng mà có thật “không chồng khốn lắm” không?

Chắc cũng có khốn thật ấy chứ, thế nên cô nào cũng ráng kiếm cho ra một đức ông chồng.

Có chồng rồi thì thằng Cu Lớn, Cu Bé, cái Tì, cái Tì cứ rủ nhau ra ùn ùn, đến khổ. Mặn đã nghe biết bao nhiêu bạn có chồng thở than:

“Có chồng chẳng được đi đâu

Có con chẳng dám đứng lâu bao giờ!”

Mà nào chỉ phải chuyện giờ giấc không đâu, còn nhiều chuyện các cô chẳng dám hỏi môi cho ai biết, chỉ sợ chúng bạn cười mà chỉ âm thầm chịu đựng.

Cái Mơ đã từng giọt ngắn, giọt dài với Mặn:

“Có con phải khổ vì con,

Có chồng phải ngậm bồ hòn đắng cay!

Có con phải khổ về con,

Có chồng phải gánh giang sơn nhà chồng!”

Mơ than thở, Mơ bảo rằng Mơ gánh cả giang sơn nhà chồng!

Mơ kể rằng có mỗi đôi khuyên là của hồi môn của mẹ dành dụm cho Mơ, Mơ cũng cần răng bán đi để mua Nhiều, mua Xã cho chồng, để chồng Mơ khỏi chịu chân bạch đình, đi vác trống, vác chiêng cho làng.

Thế mà nào chồng Mơ có hiểu cho Mơ, bác xã Bút còn rượu chè, cờ bạc hoang đàng làm lung vốn của Mơ ngày càng teo tóp lại.

Mơ gánh hàng ra chợ từ lúc gà chưa lên tiếng gáy. Mơ gánh hàng về đến nhà thì đã đỏ đèn, thế mà còn phải lăn ngay vào bếp mới có bát cơm vơi cho chồng, cho con.

Nhiều khi Mơ vừa thổi cơm vừa đổ hai hàng nước mắt. Khổ đến thế nên nhiều lúc Mơ tức giận cho thân phận hẩm hiu, muộn màng của mình, những muốn nắm ngay lấy ông Tơ, bà Nguyệt mà bắt đền, mà nện cho một trận cho hả tấm lòng:

“Bắt ông Tơ mà cho ba đảm

Bắt bà Nguyệt đánh bốn mươi hèo

Duyên người ta, ông xe buổi sớm

Duyên em ông đợi buổi chiều mới xe”

Chẳng phải ai cũng chịu phận muộn màng, thiếu gì cô lấy chồng thật sớm, như con bé Ty ấy, nó lấy chồng sớm lắm cơ. Xứ ta có nhiều gia đình còn theo tục tảo hôn, nhiều cô còn bé tí mà đã bị bắt đi lấy chồng như Ty:

“Lấy chồng từ thuở mười lăm

Chồng chê tôi bé không nằm cùng tôi..”

Mười lăm tuổi, Ty nào đã biết gì chỉ những mê ăn, mê ngủ. Làm việc suốt ngày, vừa rảnh tay xong, lên giường là Ty lăn ra ngủ khì. Có đánh trống bên tai Ty cũng không thèm vầy tai, cứ kéo thẳng một mạch đến sáng. Nhìn con bé an nhiên ăn ngủ, chồng cô đành chịu thua, lắc đầu chê vợ là con bé ranh con!

Cưới vợ về, chồng coi vợ như em. Khi vợ làm sai, chồng béo tai con ranh con, chồng sai bảo, dậy dỗ, mắng mỏ vợ y hệt lũ em trong nhà.

Ừ, thì Ty bé thật đấy nhưng mà cô có bé mãi đâu, rồi cô sẽ lớn chứ.

Đến lúc đó thì chồng cô tha hồ mà o bế cô vợ mười tám, đôi mươi.

Ty hóm hỉnh thì thầm với Mận rằng:

- Đến khi mười tám đôi mươi

Tôi nằm dưới đất, chồng lòi lên giường.

Rồi cô khúc khích cười:

- Chị Mận có biết không, buồn cười lắm cơ, ai lại cứ nằng nặc bảo em rằng:

“Một rằng thương, hai rằng thương

Có bốn chân giường gãy một còn ba!”

Ty đỏ bừng mặt khi kể cho Mận nghe rằng sáng hôm qua chồng Ty phải tìm chặt cây tre đực già nhất trong bụi tre cuối vườn về để thay chân giường. Nghe đến đấy, Mận đầm thùm thụp vào lưng Ty:

- Cái con nỡm này ghê thật! Đến khổ cho mấy cái chân giường với cái bụi tre nhà mày!

Mặt Ty đỏ bừng, Ty cười rũ ra, nghĩ đến cái chân giường gãy mà ngượng chín người!

Nhưng mà... lòng cô rộn ràng, vui như tết, cô chọt cất tiếng hát véo von như nhẩn, như nhủ rằng:

- Ai về nhẩn mẹ cùng cha

Chồng tôi nay đã giao hòa cùng tôi.”

Mận nhìn bạn đang tí mắt cười sung sướng. Mận nghiệm ra rằng, Ty càng ngày càng đẹp, càng nỡn nà ra. Mỗi khi cô ra đường còn khối người nhìn ngắm, ngẩn ngơ. Mận thành thật mừng cho Ty, Mận bảo bạn:

- Mày sướng thật, chả bù cho chị Mơ một tí. Chị Mơ trông như con mụ nạ dòng, còn mày có chồng cứ đẹp mầu mầu ra, y như “thài lại gặp cứt chó” ấy.

Ty đập vào vai bạn, cười ngượng ngùng:

- Cái chị nỡm này, ăn với nói.

Nói thế nhưng trong lòng Ty biết mình đẹp ra nhiều lắm. Mỗi lần lên lòi chiếc gương bé tí trong túi ra soi, cô lại tự hào thấy rằng mình còn son trẻ, còn xinh đẹp chẳng kém ai dù đã có chồng con. Chồng cô đã chẳng thì thầm khen cô:

- Nhà là gái một con trông mơn con mắt đấy.

Rồi những khi cấy lúa, thấy bóng vợ thấp thoáng, chàng còn lẳng lơ hát toáng lên rằng:

“Ra đường thiếp hãy còn son

Về nhà thiếp đã năm con cùng chàng.”

Thiếu gì những cô gái dù có chồng nhưng chẳng e ngại gì mà không bẻ ông, lộn nài. Miệng thế gian cô còn coi như chuyện nói chơi thì chuyện chồng đánh đòn, cô đâu thêm kể tới:

“Sáng ngày ra đứng cửa đông

Xem một quẻ bói lộn chồng được chẳng?

Ông thầy bói cũng cao tay ần, thấy sự ngược đời thì ông ngửa mắt, ngửa tai lắm dù ông đã mù nhưng lương tâm nghề nghiệp bắt ông phải cố ôn tồn bảo cô đặt tiền để ông gieo quẻ cho.

Thầy bói gieo quẻ nói rằng:

“Lộn thì lộn được nhưng năng phải đòn!”

Nghe thầy bói xa xôi mắng mỏ mình, Lê lộn tiết, xấn váy lên, xía xói, trả treo ngay với lão thầy bói mù:

- Mồ cha có đứa sợ đòn

Miễn là lấy được chồng giòn thì thôi!

Mà không chỉ muốn, có bà còn dám tán tỉnh, dám “ve giai” nữa cơ. Bà sợ gì mà không tán sất sạt, ngỏ lời ong bướm nếu gặp người vừa ý:

“Chàng về thiếp cũng xin về

Chàng về Hồ Bắc, thiếp về Hồ Tây

Chàng bao nhiêu tuổi năm nay?

Chàng vừa mười tám, thiếp rầy bốn ba!”

Tuổi tác mà ăn thua gì trong lòng những mụ nạ dòng những muốn được trai tơ!

Dù có chồng, mụ dễ gì chịu yên một bề, mụ cứ lén lút hẹn hò:

“Hai tay cầm hai quả hồng,

Quả chát phần chồng, quả ngọt phần trai!”

Chồng đánh mắng, xóm giềng cười chê? Mụ mặc kệ, miễn là thỏa mãn lòng mụ bởi vì dù có lẳng lơ, có bị chồng đánh đòn, có bị cười chê nhưng mụ vẫn là gái có chồng:

“Có chồng thì mặc có chồng

Đẻ ra con thiếp, con chàng, con ai?”

Con ai chẳng là con mụ, do mụ dứt ruột đẻ ra? Chả thua thiệt đi đâu!

Thế mà nếu chẳng may, anh chồng lặn ra cỏ ra chết thì ôi chao, bao nhiêu đau đớn ta hãy gửi hết vào cái đám ma chồng. Ngày giỗ chồng, phải làm cỗ bàn cẩn thận, rình rang càng tốt, cho đúng bốn phận người góa phụ nửa chừng xuân để khấn vái rằng:

“Giàu thì thịt cá cơm canh

Khó thì lưng rau, đĩa muối

Cúng anh tôi đi lấy chồng.

Hồi anh chồng cũ của tôi ơi!

Anh có khôn thiêng xin anh trở dậy ăn xôi, nghe kèn...”

Cúng giỗ đầy đủ để nhấc với chồng, để chồng yên nghỉ cho bà được tự do bước thêm năm bảy bước nữa, nếu có thể:

“Anh đã về nghiệp ấy anh đừng ghen

Để cho người khác cầm quyền thế nhi

Miệng em khóc, tay em ẵm ông thần vì

Tay em gạt nước mắt, tay em thắp nén nhang

Bởi vì đâu nên xót nỗi muôn vàn!”

Một câu chuyện vợ chồng có kết cuộc buồn nhưng còn biết bao nhiêu chuyện vợ chồng vui. Thế nên muôn đời những cô Mận mãi còn mơ ước, háo hức đợi chờ chuyện chồng con!